న్యూజెర్సీ కథల పోటీలో రెండవ స్థానంలో ఎంపికై 3000 రూపాయిల బహుమతిని గెల్చుకున్న కథ

విలువల విందు

— శీలామణి

అలారం మోతకు చటుక్కున మెలుకువ వచ్చింది. బద్ధకంగా మళ్ళీ నిద్రలోకి జారుకోబోయినదాన్నల్లా మధ్యాహ్నం సుజాతావాళ్ళని భోజనానికి పిల్చిన విషయం గుర్తుకు వచ్చి ఉలిక్కిపడి లేచాను. పనమ్మాయి కూడా రెండు రోజులదాకా రాదని జ్ఞాపకం రాగానే బద్ధకమంతా వదిలిపోయింది. మంచం దిగుతూ అలవాటుగా "ప్రాతఃస్మరామి లలితా వదనారవిందం" శ్లోకాన్ని మననం చేసుకుంటుంటే ఆ దేవికి బదులు సుజాత ముఖమే కళ్ళ ముందు కన్పిస్తోంది. సుజాత వాళ్ళాయన మూర్తిగారూ, మా ఆయనా కొలీగ్స్ కావడం, మా ఇళ్ళు కూడా దగ్గరే కావడం, నేనూ సుజాతా సమవయస్కులమవటం మా స్నేహానికి కొన్ని కారణాలు. బదిలీ కారణంగా వాళ్ళీ ఊరు నుంచి దూర ప్రాంతానికి వచ్చే వారమే వెళ్ళిపోతున్నారు. వెళ్ళిపోయే స్నేహితురాలికి వీడ్కోలుగా ఇవాళ వాళ్ళని మా ఇంటికి లంచ్‌కి పిలిచాను. వాళ్ళది ముచ్చటైన చిన్న కుటుంబం – సుజాత, మూర్తిగారూ, వాళ్ళ ఎనిమిదేళ్ళ ముత్యం శ్వేత.

వీధిగుమ్మం కడిగి ముగ్గు వెయ్యటం కూడా నా డ్యూటీయే

ఇవాళని గుర్తుకొచ్చి ఆలోచనలు చెదిరాయి. మా బాస్‌కి నిద్రాభంగం కాకుండా మంచం దిగి బెడ్‌రూం దాటి పిల్లల గదిలోకి తొంగిచూశాను. మా సిసింద్రీలు ఇద్దరూ గాఢనిద్రలో వున్నారు.

వీధి తలుపు తియ్యగానే తూరుపుగాలి ఆత్మీయంగా పలకరించింది. ఇంటిముందు ముచ్చటగా పెంచిన తెల్ల గులాబీలు తలలూపుతూ 'గుడ్మార్నింగ్' చెప్పాయి. వంగి వాటిని చేత్తో స్పృశించాను. మంచుతో తడిసి స్వచ్ఛంగా, మృదువుగా వెన్నముద్దల్లా వున్నాయి. అన్నట్టు వెన్నముద్దలంటే గుర్తొచ్చింది – మూర్తిగారికి మలయ్ కోఫ్తాలంటే ఇష్టమని సుజాత చెప్తుండేది. వాటినీ ఇవాల్టి లంచ్‌లో చేర్చాను.

గబగబా గుమ్మం కడిగి ముగ్గు వెయ్యసాగాను. ఇలా పొద్దున్నే ఈ తాజా గాలి పీలుస్తూ మొక్కలతో, పువ్వులతో కబుర్లు చెప్తూ ముగ్గు వెయ్యటం ప్లజంట్‌గా వుంది. వీధిలోని వేపచెట్టు మీద కోయిల కూస్తోంది. కృష్ణశాస్త్రిగారి కోయిలేమో తొందరపడి వసంతం రాకుండానే కూస్తోంది. పోతనవారి కోయిల మామిడి చిగుళ్ళు వదలదు. ఈ సిటీ కోయిల వేప చిగుళ్ళు తిని వగరుగా కూస్తోంది.

ఒక గంటలో ఆయన్ను ఆఫీసుకీ, ఇద్దరు పిల్ల పిశాచుల్నీ స్కూలుకీ పంపించడమనే 'యజ్ఞం' పూర్తిచేశాను. వాళ్ళు వెళ్ళాక లోపలికొచ్చి ఇంటిని చూస్తే అదో యుద్ధభూమిలా వుంది. అసహాయ శూరురాలిలా, వన్ ఉమన్ ఆర్మీలా కార్యరంగంలో దూకాను. వంటింటి సింక్‌లో నిష్టుర్షించి ఎదురు చూస్తున్న అంట్లగిన్నెలు తోమడంతో మొదలుపెట్టి సోఫాల్లో చదివి వదిలేసిన న్యూస్‌పేపర్లూ, నోటుపుస్తకాలూ మడతపెట్టి సర్ది, ఎక్కడబడితే అక్కడ జల్లిన విడిచిన బట్టలన్నీ ఏరి ఉతికి, తలుపులకి తోరణాల్లా తగిలించిన తుడుచుకున్న తడి తువ్వాళ్ళు ఆరవేసి, పక్కలు దులిపి, ఉతికిన దుప్పట్లు పరిచి, ఇల్లు తడిగుడ్డతో అద్దంలా తుడవడంతో ఆ సహస్రావధానాన్ని ముగించాను. స్నానం కానిచ్చి దేవుడి ముందు దీపంపెట్టి ఆదిత్య హృదయం, లక్ష్మీ అష్టోత్తరం హడావుడిగా వల్లించుకున్నాను. మొక్కుబడిగా వల్లిస్తున్నానా అని మధ్యలో ఓ క్షణం గిల్టీగా అనిపించి పటంలోని లక్ష్మీదేవివైపు క్షమించమన్నట్టు చూశాను. ఆవిడ "ఫర్వాలేదులే అమ్మాయ్" అని అభయమిస్తూ నవ్వినట్టనిపించింది.

వంటపనిలో తల మునకలవుతుండగా బయట ఎవరో పిలిచినట్టయింది. ఈ వేళప్పుడు వచ్చేదెవరా అనుకుంటూ తలుపు తీశాను. ఎదురుగా దశరథ! నన్ను చూడగానే ముఖమంతా నోరు చేసుకు నవ్వుతూ, చేతులు జోడించి "నమస్తే దొర్సానీ" అన్నాడు. దశరథ వయసు అరవై దాటి వుండవచ్చు. పెద్ద వయసవడం వలన కూలిపన్లకు పోలేదు. ఇలా అప్పుడప్పుడూ వచ్చి మొక్కలకి పాదులు తియ్యటమూ, కలుపు, గడ్డీ తీసి శుభ్రం చెయ్యటమూ వగైరా పనులు చేసి పదో పరకో తీసికెళ్తుంటాడు. అతనికి పెరట్లో పని అప్పజెప్పి తిరిగి వంట పనిలో పడ్డాను.

గారెలకు పిండి రుబ్బడం మినహా వంట దాదాపు పూర్తయినట్టే. పప్పు రుబ్బుదామని మిక్సీలో వేస్తే మిక్సీ తిరగలేదు. పాడయినట్టుంది. ఇప్పుడేది దారి? అని తల పట్టుక్కూర్చున్నాను. ఒక్కటే దారి కన్పించింది. స్టోర్ రూమ్‌లో దుమ్ముపట్టిన రోలు తీసుకొచ్చి దాంట్లో రుబ్బడం!

ఆడంబరాల మధ్య జీవించేవాళ్ళకు అవతలి వాళ్ళ అచ్చమైన అభిమానం కూడా ఆడంబరంలాగే కనిపిస్తుంది. మలినం లేని చూపుకు మాత్రమే అందులోని స్వచ్ఛత కనిపించేది. విలువైన వ్యక్తులు వేరుగానూ, వ్యక్తుల విలువలు వేరుగానూ వుండడమే విలువల విలోమం!

ఆ రోలు తీసుకొచ్చి, శుభ్రంచేసి రుబ్బడం మొదలుపెట్టేసరికి తాతలు దిగొచ్చారు.

పాడుతూ పనిచేస్తేనన్నా అలుపుండదేమోనని వాక్‌మన్ తెచ్చుకుని బాలమురళీకృష్ణగారి తిల్లానా – కదనకుతూహల రాగంలోది చెవుల్లో పెట్టుకుని ఆయన్తోపాటు గొంతు కలుపుతూ వీరావేశంలో విజృంభించి పప్పంతా రుబ్బేశాను! ఏ మాట కామాటే చెప్పకోవాలి – అవేళ పెరుగ్గారెలు దూదుల్లా వున్నాయని భోంచేసేటప్పుడు అందరూ మెచ్చుకున్నారు. కష్టానికి ఫలితం దక్కింది.

వంటంతా పూర్తిచేసి, నేనూ ఫ్రెషప్ అయి ఇంటి అలంకరణకు ఫినిషింగ్ టచెస్ ఇవ్వటం మొదలెట్టాను. భోజనం చేసేటప్పుడు చుట్టూ పరిసరాలు కూడా ఆహ్లాదంగా వుండాలి కదా? డైనింగ్ టేబుల్ మీద తెల్లని అల్లికబట్ట పరిచి, లాజపాలా డిన్నర్ సెట్ అమర్చాను. ఫ్లవర్ వాజ్‌లో మా గులాబి మొక్కని మొహమాటపెట్టి తెచ్చిన ఒకే ఒక తెల్ల గులాబీ సన్నని సువాసనలు వెదజల్లుతోంది. ఒక మూలనుంచి శివకుమార్ శర్మ సంతూర్ వాద్యం మంద్రంగా మధురంగా విన్పిస్తోంది. అతిథులకోసం అంతా సిద్ధమైనట్టే!

అనుకున్న టైమ్‌కు సుజాతావాళ్ళూ వచ్చారు. మా ఆయన కూడా వచ్చేశారు. కుశలప్రశ్నలూ, పలకరింపులూ అయ్యాక, నావెనుకే వంటింట్లోకి వచ్చిన సుజాత అక్కడి వంటకాలన్నీ చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. "ఇంత తక్కువ టైంలో ఎన్ని రకాలు చేశావ్? ఒక్కర్తివీ ఎంత శ్రమపడ్డావో!" అని మెచ్చుకుంటూ వుంటే నా అలసటంతా మర్చిపోయేను.

అవేల్టి నా విందు గ్రాండ్ సక్సెస్ అయింది. వండిన ఐటమ్స్ "అద్భుతం, డెలీషియస్, టేస్టీ" అని మెచ్చుకున్నారు అతిథులు. ఎప్పుడూ పొగడని మావారు కూడా తర్వాత నా దగ్గరకొచ్చి "ఇవాళ వంటకాలు బ్రహ్మాండంగా వున్నాయోయ్" అన్నప్పుడు, నా వంట బాగుందని నమ్మకం కలిగింది.

భోజనాలు ముగించి కాసేపు పిచ్చాపాటీ చెప్పకున్నాక వాళ్ళు వెళ్ళిపోయేరు. వెళ్ళేటప్పుడు మూర్తిగారు పాలక్ పనీర్‌ని ప్రత్యేకంగా మెచ్చుకుంటూ "సుజాతని నేర్చుకోమని ఎన్నిసార్లో చెప్పానమ్మా, విన్పించుకోనేలేదు. నువ్వయినా చెప్పి నేర్పించు" అన్నారు.

వాళ్ళు వెళ్ళేక ప్లేట్లు సర్దుతుండగా పెరట్లోంచి "పని ఆయిపోయింది దొర్సానీ" అన్న దశరథ పిలుపు విన్పించింది. లోపల్నించి డబ్బులు తెచ్చి అతనికిచ్చేను. ఒంటికి పట్టిన చెమటను పై పంచెతో ఒత్తుకుంటున్నవాడల్లా ఆగి రెండు చేతులతోనూ డబ్బులు అందుకున్నాడు. వచ్చే వారం మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి నా దగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళాడు. వెళ్ళిపోతున్న అతన్ని వెనక్కి పిల్చి మిగిలిన అన్నమూ, కూరలూ పెట్టి పంపించాను.

మా టూరు ప్రోగ్రామ్ కాన్సిలవడంతో ఎన్నేళ్ళకో గానీ కలవమనుకున్న సుజాతను మూడ్రోజులకే చూసే అవకాశం లభించింది. ఇవాళ రాత్రికే వాళ్ళ ప్రయాణం. ఆ మధ్యాహ్నం వాళ్ళింటికి బయల్దేరాను, ఆఖరిసారి వీడ్కోలు చెప్పడానికి. వాళ్ళింటి గుమ్మం ముందు చాలా

చెప్పలు కనిపిస్తున్నాయి. లోపల్నించి గోలగా మాటలు. మా మహిళామండలి సభ్యులంతా అక్కడే వున్నట్టున్నారు. లోపలికి వెళ్ళబోతూ, సుజాత మాటల్లో నా పేరు విని ఠక్కున ఆగిపోయేను. "క్రిందటి వారం జయా వాళ్ళింటికి భోజనానికి వెళ్ళాం. అనకూడదు గానీ ఆవిడ వంట ఘోరం. ఏదీ నోట్లో పెట్టుకోలేకపోయాం. తనకే చెయ్యడం వచ్చినట్టు ఇన్ని రకాలు చేసింది. ఆ పాలక్ పనీర్ని చూస్తేనే చెరువుకు పట్టిన నాచులా అసహ్యం వేసింది. దానికితోడు ఆవిడ గొప్పలొకటీ – తన కాంపాక్ట్ డిస్క్ ప్లేయరూ, డిన్నరు సెట్టూ, సోఫా కవర్లూ చూపించడానికి ఎన్ని తిప్పలు పడిందనీ..."

నా చెవులు ఆపై వినడం మానేశాయి. నిశ్శబ్దంగా వెనక్కి తిరిగేను. అవమానంతోనూ, బాధతోనూ, రోషంతోనూ మనసు మొద్దుబారింది. సుజాత నన్నెంత అపార్థం చేసుకుంది? ఆమెను సంతోషపెట్టడానికి నేను చేసిన ప్రయత్నాలు 'గొప్పలు'గా ఆమెకు ఎందుకు కన్పించాయి? ఆరోజు వంట బాగా కుదిరిందని ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. మరి సుజాతకు నా వంట 'ఘోరం'గా ఎందుకు అన్పించింది?

ఉబికి రాబోతున్న కన్నీళ్ళను అతి ప్రయత్నంమీద ఆపుకుంటూ తల వంచుకు నడుస్తున్న నేను, "జయగారూ! ఇటురండి" అన్న పిలుపు విని ఆగాను. ఆలోచనల్లో మా వీధి రావడం కూడా గమనించలేదు. మా ఇంటికి మూడిళ్ళవతల వుండే రాధగారు వాళ్ళింటి గేటుముందు నిల్చుని పిలుస్తున్నారు. అప్రయత్నంగా అటు నడిచాను. అక్కడ మా ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు – జలజ, రమ, మీనాక్షి, కల్పన వగైరాలంతా కూడా వున్నారు.

"రండి రండి... మీ గురించే అనుకుంటున్నాం" అంది నన్నాహ్వానిస్తూ రమ. ఇక్కడ కూడా నా గురించేనా? రాని నవ్వును పెదవుల మీదకు తెచ్చుకుంటూ "ఏమిటి నా గురించి అనుకుంటున్నది?" అని అడిగాను.

"మీరు అద్భుతంగా వంట చేస్తారుట" రమ అంది. అది వెక్కిరింపా? అనుమానంగా చూశాను ఆమెవైపు. ఈలోగా జలజ అందుకుంది. "మీది పెద్ద మనసట. చేతికి ఎముక లేదట". నాకేమీ అర్థం కాలేదు. ప్రశ్నార్థకంగా రాధవైపు చూశాను. ఆవిడ నవ్వుతూ, "మొన్నెప్పుడో దశరథకు మీ ఇంట్లో భోజనం పెట్టారటగా. మా అందరి దగ్గరా మిమ్మల్ని ఒకటే పొగడడం. ఆకాశానికెత్తేస్తున్నాడు మిమ్మల్ని" అంది.

"నమస్తే దొర్సానీ!" పరిచితమైన పలకరింపునకు పక్కకు తిరిగి చూశాను. రాధా వాళ్ళింట్లో మొక్కలకు పాదులు చేస్తున్నట్టున్నాడు దశరథ. నా మాటలు విని చేతిలో గడ్డపారతోనే వచ్చేడు. "మంచిగున్నవా?" అని నన్ను ఆప్యాయంగా పలకరించి, వాళ్ళవైపు తిరిగి చెప్తున్నాడు "గీ దొర్సానింట మొన్న పనికి బోయినవుడు కడుపునిండా బువ్వెట్టింది. అంత కమ్మటి బువ్వ నా జలమలో ఎప్పుడు తిన్లే. అన్నపూర్ణమ్మ తల్లి, దరమాత్మురాలు" అని, నావైపు తిరిగి దండంపెట్టి, "నీ ఇల్లు సల్లగుండాలి. నేను సచ్చిందాకా నిన్ను మరువ. యాది జేస్తా వుంటా" అన్నాడు ముఖమంతా నోరు చేసి నవ్వుతూ.

ఆ నవ్వు, నా స్నేహితురాలు నా మనసుకు చేసిన గాయపుమంటకు పూసిన నవనీతంలా చల్లగా, హాయిగా అన్పించింది!!!

న్యూజెర్సీ కథల పోటీ నుంచీ సాధారణప్రచురణకు స్వీకరించిన కథల జాబితా

1. ప్రయాణ భారతంలో అనుభూతిపర్వం ... గౌతమి, హైదరాబాద్
2. తలవంపులు అనే పిగ్గుకథ ... పెయ్యేటి రామలక్ష్మి, విజయనగరం
3. పనస చెట్టు ... అరసూర్ శ్యామసుందర్, రామచంద్రపురం
4. మొక్కుబడి ... ఎస్. నూర్ అహ్మద్, హిందూపురం
5. నానిగాడి ముద్దు ... గొల్లపూడి రాజ్యలక్ష్మి, కడప
6. చరమాంకం ... అనామకుడు, మద్రాసు
7. జీవనవేదం ... యాళ్ళ అచ్యుతరామయ్య, హైదరాబాద్
8. అసలు విషయం ... ఐ.ఎస్.ఐ. శ్రీనివాస్, విశాఖపట్నం
9. స్వార్థం ... మాచిరాజు కామేశ్వరరావు, అనంతపురం
10. తమ్ముడి బదిలీ ... 'సరసి', హైదరాబాద్
11. డ్యూటీ ... సారె రామమోహనరావు, విశాఖపట్నం
12. ముత్యాలదండ ... కె. వరలక్ష్మి, జగ్గంపేట
13. దొరగారి మనసు ... తొత్తడి గణపతిరావు, విశాఖపట్నం
14. అతడు – ఆమె ... సృజన్‌సేన్, తెనాలి
15. చదువురాని తల్లి ... చెంగల్వ రామలక్ష్మి, మచిలీపట్నం
16. బ్లో అవుట్ ... డాక్టర్ పైడిపాల, అమలాపురం
17. పవిత్రద్వేషి ... ఇంద్రగంటి లక్ష్మీనారాయణ, విశాఖపట్నం
18. సామ్యం ... శివల జగన్నాథరావు, అనకాపల్లి
19. తోడయ్యే వయసు ... కోరుకొండ సత్యానంద్, రాజమండ్రి
20. వాళ్ళిద్దరూ ... రమాదేవి జాస్తి, హైదరాబాద్
21 కొత్త రాగం ... పి.ఎస్. లక్ష్మి, విజయనగరం
22. అమ్మని పంచుకుందాం ... కె.వి. నరేందర్, చిల్వకోడూర్
23. పురుషరేఖ ...నిశాపతి, మెదక్
24. జాబిల్లి పుట్టింది ... కొండా కుసుమకుమారి, మచిలీపట్నం
25. ఆడమనసు ... శాంతా సూరవు, నరసన్నపేట
26. అంతశ్శత్రువు ... బెహరా వెంకటసుబ్బారావు, విజయనగరం
27. ఇంక్రిమెంట్ ... ఆర్కాట వెంకటరమణ, గుంతకల్లు
28. మేరాహిమేరా, తేరాభీ మేరా ... సూర్య కళారెడ్డి, నెల్లూరు
29. పాశమా, పారిపో ... జి. అమంత, హైదరాబాద్
30. ఉగాది తెచ్చిన హోం కమింగ్ ... కె.ఆర్.కె. మోహన్, హైదరాబాద్
31. దూరం ... యస్పెమ్జీ, కందుకూరు

◆ కార్టూన్‌కు 125 రూపాయిల చొప్పన ఈ క్రింది వారి కార్టూన్లను ఎంపిక చేశాము

1. పవన్
2. ఎ. వెంకటేశ్వర్లు (ఎక్కలదేవి)
3. తప్పీరు వెంకటేశ్వర్లు (తప్పీరు)
4. కె. దాలినాయుడు (దానా)
5. టి. ఏడుకొండలు (టి. కొండలు)
6. జి. వెంకటేశ్వరరావు (వెంకట్)
7. విజయశ్రీ
8. బాలెం సత్యనారాయణ (బాలెం)
9. పడాల శ్రీనివాసులు (పడాల)
10. టి. అప్పారావు (గౌతమ్)
11. దేవులపల్లి రఘు
12. బి. సుధీర్
13. జి. రాంమోహన్
14. క్షత్రికిరణ్
15. ఎ. బావాజి
16. కె.వి. కృష్ణారావు (క్రిష్)
17. ఎ. ఓంప్రకాష్ (ఓ నావ – కుంచే మురళి)
18. ఎ.వి.కె. కృష్ణమోహన్ (మోహన్)
19. రెంటాల మెహర్ (ఆర్. మెహర్)
20. ఎస్.వి.ఎస్.ఆర్. కృష్ణ (సమయం)